

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Tredie Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030265517216.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Med farfven tuusend fold er alle Mesters Mester:  
Dog i den Roosen-lund oc i de grønne dale,  
Atskillig stilk oc qvist med farfven meere prale.  
Med saadan planters pract, fordreflig farfver høje,  
Oc deres dyre fruct, lood Gud sig ej fornøje:  
Men haer oc underjords slig kraft i rooden plantet,  
At mårdisk Pestilents blir ofte der ved ganted,  
Den blanke Vater-soot, Podagr maae derfor bucke,  
Oc mangan *Feber* heed sin onde brynde slucke.  
Oc hvo i tvilfs-maal staaer, at Urter somme tiide,  
Jo *Charon* skadet haer fuld mange goode hviide:  
Hans Ferre ligge maae, naar hand vil gierne segle,  
*Plutonis* røged vraa, for gæster tiit oc feile?  
I vuggen mangt et barn sin brudeseng maatt' hafve,  
Af Verden mørk oc trang, oc strax her ned i grafve,  
Om Jordens Apoteck dets alder ej forlængde,  
Oc Gud med kraften stoor den ringe rood besprengde.  
Een sød *viola*-luct, en *Balsam* eller roose,  
Kand den som Daaned er, i mark oc vilden moose,  
Forqvegne hiertelig, oc væcke som af døde.  
Dog her i priisen bær med sine stilke røde  
*Syngadi* blomster hviid, i luct foruden liige,  
Den røgels' allerbedst udi Maleiske Rige.  
Oc er de blomsters art vel selsom at begrunde,  
Thi de alleene grooe, i mørke natte-stunde:  
Saa snart den aften tiid i hafvet Soolen bryder,  
Saa brat *Syngadi* træ sin liflig blomster skyder:  
Men aarle morgen Lius naar Sool skin ofver Skofve,  
Affalde daglig dags, oc ligg' i tycke haabe  
Thi kaldes det end oc et træ som er bedrøfved,  
Oc *Parisatico* som blef sin Daatter røfved.  
Thi *Parisatico* een deilig Datter Aatte,  
Som Soolen friede til, oc hendes gunst formaatte,  
Men slog dog hal' i Vand, der hun var krænked ilde,  
Hvorfor den skønne Brud ej trøst annamme vilde,